

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2011. augusztus 18.
(csütörtök)**

Horváth Géza

ÁLLJ MEG...!

Alapige: Jób 37,14b

Állj meg, és gondold meg Isten csodáit!

Imádkozzunk!

Édesatyánk, köszönünk minden olyan alkalmat, amikor hódolhatunk előtted. Megtelik a szívünk hálával, hogy nagy és hatalmas Isten vagy, fenségben és igazságban lakozol.

Áldunk téged, hogy nemcsak úgy ismerhetünk, mint hatalmas teremtető Istent, nemcsak úgy ismerhetünk, mint aki hatalmad szavával ma is fenntartod ezt az egész világmindenséget, amelyben szépen, jól mindent elrendeztél, hanem úgy is ismerhetünk, mint aki Fiadban, az Úr Jézus Krisztusban lejöttél a földre, mert megszántad az embert és váltást készítettél neki.

Köszönjük, hogy erről szól a Szentírás. Jézus Krisztusra mutat, mint Megváltóra, mint Szabadítóra. Bárcsak ismerhetnénk Őt és az Ő feltámadásának az erejét. Ha pedig már ismerjük, akkor bárcsak minél jobban megismernénk Őt.

Megvalljuk, hogy sokszor hiányos az ismeretünk és ezért hiányos és gyenge a hitünk is. Amikor azt kérjük: növelj a hitünket, akkor azt is kérjük: növelj bennünk azt a bizalmat, amely téged, mennyei Atyánk, megismer, elfogad, Urának tekint, és aki a te közösségedben akar élni.

Áldunk, hogy egybegyűjtöttél minket ezen az estén. Köszönjük a mai napot. Sokan, sokfelől jöttünk ide. Te ismered szívünk állapotát, Urunk, gondolatainkat is.

Kérünk, hogy mivel ismersz bennünket, ezért szólíts meg, és hadd érezzük, hogy a te igéd nekünk szól, személyesen nekünk készíted az üzenetet. Ezért kérünk: jövel Szentlélek Úr Isten, és nyelveket egyező hitre hozzáal most népeket. Kérünk, hadd értsük, amit mondani akarsz. Könyörülj meg ezért rajtunk.

Ámen.

Igehirdetés

Az ige rövid felszólító mondat. Elihú mondta ezt barátjának, Jóbnak: „Állj meg, és gondold meg Isten csodáit!”

Azok kedvéért hadd mondjak néhány mondatot, akik Jób könyvével kevesebbet foglalkoztak ezekben a napokban vagy egyáltalán nem ismerik, mi van ebben a könyvben.

Sokan tudják, hogy Jóbot úgy emlegetik nemcsak egyházi körökben, hanem azon kívül is, mint a nagy szenvedőt. Jób a szenvedésnek példaképe lett a Bibliában, hiszen elvesztette a családját, elvesztette egyetlen napon a gyermekeit, azután a vagyonát, és végül még az egészséget is.

Tudjuk, hogy ez nem véletlenül történt, nem valamiféle csapás volt ez, hanem Isten próbára tette az Ő gyermekét. És nemsokára látni fogjuk, hogy mindent visszaadott neki. Ez egy hatalmas próbatétel volt, hogy vajon Jób csak az ajándékaikért szereti-e Istent, vagy pedig magát Istent szereti. Az ajándék kell-e neki, vagy pedig az ajándékozót ismeri el Urának.

Gyermekkoromban sokszor megtörtént — de azt hiszem, minden családban, ahol gyerekek vannak —, hogy amikor vendégek jöttek, megkérdeztük tőlük: mint hoztatok? Hol van a csokoládé? Mert arra vagyunk inkább kíváncsiak. Ilyen a gyermek. Az a baj, hogy sokszor lelkiileg is ilyenek vagyunk. Nem úgy vagyunk gyermekek, ahogy Jézus Krisztus értette, hanem sokszor Istennel szemben is így vagyunk, mintegy üzletfélnek tekintjük, és csak az a fontos, hogy mit ad, nem az a fontos, hogy ki adja.

A hívó ember örül annak, amit Istentől kap. Sokszor kérhet is dolgokat tőle. Hálás azért, amivel Isten megajándékozza. A szükségessel — vagy a fiatalok ma Neszmélyen azt mondták: a szükségesen kívül az extrával is megajándékoz bennünket. Tulajdonképpen nem azért szeretjük, mert ad, mert ha nem ad, akkor meg nem szeretjük, hanem szeretjük önmagáért, azért mert Úr, azért mert Isten, azért mert hatalmas Király.

A Jakab levele azt írja Jóbról: Boldognak mondjuk a túrni tudókat. Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttatok, hogyan intézte sorsát az Úr. És ebben a mondatban van egy csodálatos titok: Jób sorsát Isten intézte.

Jób sorsát az Úr intézte. Mit láttatok? Azt, hogy van egy szenvedő ember. A három barátja is azt látta, hogy van itt egy ember, aki elvesztette mindenét, s végül az egészséget is. Isten ígéje pedig azt mondja: Jób sorsát Isten intézte. Vagyis ami vele történt, az nem véletlenszerű,

nem a sors keze volt, hanem Isten akarata. Istennek terve volt Jóbbal és Jób sokáig félreértette ezt a tervet. Helyesen kellett látni a dolgokat.

Három barátja jön Jóbbhoz és kezdik vigasztalni azt a Jóbot, aki olyan drága hitvallásokat tesz, mint: „Tudom, az én Megváltóm él és utoljára az én porom felett megáll.” Aki azt mondja: „Az Úr adta, az Úr elvette” — mert neki ehhez joga volt. Én bízom benne teljesen. Ez a három barát vigasztalni kezdi őt. Bár sokszor azt láttuk: bár ne tennék. Hét napig hallgatnak, ott ülnek mellette, de lehet, hogy jobb lenne, ha hét nap után sem nyitnák ki a szájukat, hanem továbbra is hallgatásba merülnének.

Ezekben a részekben, amelyeket most veszünk, és a kalauzunk szerint néhány nap múlva be is fejezzük Jób könyvének a tanulmányozását, Elihúnak a beszédei állnak előttünk. Érdekes ez a beszéd. Amikor az utolsó fejezetben, a 42. részben Isten értékeli ezeket a beszédeket, akkor azt mondja: a barátok nem szóltak olyan helyesen, mint ahogy Jób. Így látja az Úr.

Mit is látunk Jób könyvében? Isten teremtető hatalmáról, végére lehetetlen bölcsességéről és gondviselő szeretetéről beszélnek itt a barátok. Elihú is erről beszél. Isten teremtető hatalmáról, aki az egész világot olyan szépen formálta, elrendezte, alkotta, és aki ezt szeretetből az embernek adta.

Tulajdonképpen azt vettem észre, hogy Elihúnál az a baj, hogy itt megáll. Ő ezt az Istent ismeri és erről az Istenről tud beszélni Jóbnak. Mert mi mindig arról az Istenről tudunk beszélni, akit ismerünk. Csak úgy beszélhetünk Istenről, ahogyan mi megismertük Őt, aki Ő nekünk, akinek látjuk Őt, akinek valljuk Őt.

Három csoportba lehet sorolni az embereket. Vannak, akik Istenről egyáltalán nem tudnak beszélni, mert Istent nem ismerik. Isten nélkül élnek. Lehet, hogy nem tagadják Istent, de nélküle élnek, és ezért nem tudnak róla semmit, és mondani sem tudnak róla semmit. Sokszor nem annak a hibája, hogy nem tud róla, hanem sokszor azoké is, akik nem beszéltek róla neki. Vagy lehet, hogy beszéltek, de nem vette komolyan. De még mindig ott van a reménység, még mindig ott van a lehetőség, hogy egyszer a vágy feltámad a szívében, hogyan lehetne Istent megismerni.

Egyszer bejött egy asszony a hivatalba és azt kérdezte: hogyan kell megtérni, mert én meg akarok térni? Semmit nem tudott Istenről, semmit nem tudott a Szentírásról. Semmit nem tudott Jézus Krisztusról. De azt kérdezi: tessék megmondani, mi az üdvösség útja? Hogyan lehet hívóvé lenni, hogyan kell ezt csinálni? És hála Istennek, ez az asszony ma már Istennek megváltott kedves gyermeke lett.

Vannak emberek, akik eddig eljutnak: van Teremtő és van gondviselő Isten. Úgy, ahogy Elihú. Olyan szépen tud beszélni Istenről, Isten fenségéről, hatalmáról. Valahogy úgy, mint ennek az éneknek az írója: az óriási tölgyben, a kicsiny fűszálban, a hatalmas vízesésben, a tenger morajlásában, ahogy Isten megteremtette azt, belecsodálkozik az ember: igen, Isten fenséges, teremtő Isten.

Nagyon sok ember szeretne tudni a gondviselő Istenről. Aki nemcsak megteremtette ezt a világot, aztán magára hagyta, hanem így írja a Káténk: ma is fenntartja és igazgatja. — ez az Isten gondviselése. Nem magára hagyta, nem felejtkezett el róla, hanem ma is fenntartja és igazgatja. És nagyon sok ember megáll itt.

Sokszor szolgáltam kórházban. Hetente egyszer tartottunk istentiszteletet az ott levőknek. Nem sokan voltak, péntek délután kellett, mert csak az marad kórházban pénteken, aki nem nagyon tud jönni istentiszteletre. Amikor azt kérdeztük tőlük, hogy mit énekeljünk, szinte mindig a 277. éneket kérték: Gondviselő jó Atyám van, ó én édes Istenem, — mert ennek minden versét szinte kívülről tudták. Én meg azt szerettem volna, ha azt énekelnék: Isten Bárányára letésem bűnöm én. Vagy a 460. ének körül szerettem volna, ha választanak: Ó Jézus, árva csendben az ajtón kívül állsz... Vagy: aki értem megnyíltál, rejts el, ó örök kőszál...

Nagyon sok ember, mint Elihú is, eljutnak odáig, ahogy Pál apostol mondja a Római levélben: Az Istennek a fensége és Istennek a hatalma. Amit a teremtés csodája által még azok is megláthatnak és megismerhetnek, ahova a Jézus Krisztusról szóló evangélium nem jut el. És a Római levél szerint Isten majd őket így ítéli meg.

Bennünket nem így fog Isten megítélni. Ha itt megállunk, akkor elvesztünk. Ugyanis innen tovább kell lépni és tovább kell jutni. Mert Isten számunkra nem a természetben jelentette ki magát igazán. Nem a természetben mutatta meg az Ő fenségét, hatalmát és igazságát, hanem Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában.

Ezért az emberek harmadik csoportja az, aki eljut idáig, hogy az Úr Jézus Krisztust elismeri az és felismeri benne a szabadító, megváltó Urat: Miért kellett neki eljönnie és mit tett Ő értem. És benne meglátja a bűn büntetését és váltságunknak az árát.

Ez nagyon fontos, mert aki csak a hatalmas és fenséges Istent ismeri, aki csak a világteremtő Istent ismeri, annak az Isten-képe hiányos, ferde, mert akik csak eddig jutnak, félnek az Istentől valamit ad, de eltörölhet bennünket, büntet bennünket, ítéletet tart felettünk, — ha csak a természet csodáiban akarjuk Istent meglátni.

Aki viszont Jézus Krisztusban szemléli az Atyát, aki Jézus Krisztuson keresztül megy az Atyához, és hódol az Atya előtt, az a szerető Istent fogja megismerni. Azt az Istent fogja megismerni, akiről a János 3,16 világosan mondja: „Úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Aki csak a teremtő Istent ismeri, aki csodálatos dolgokat teremtett és adott nekünk, aki csak a teremtő és gondviselő Istennél áll meg — Elihú is ezt vallotta —, az, amikor Isten valamit tesz, azt rögtön értékelni, kritizálni fogja: Miért engedi meg ezt az Isten?

Vagy valaki így mondta: Mivel érdemeltem én ezt ki? Amikor Isten valamit visszavesz, valamilyen csapást ad... Jób könyvében olvasunk a jégesőről például, ami nem kellemes, és manapság egyre több van belőle. De ha csak idáig jutunk, akkor helytelen Isten-képünk lesz. Az lesz, hogy Isten büntető, ítélő Isten. De ha az a képünk van róla, amit Jézus Krisztus festett nekünk...

Jézus Krisztus úgy beszélt az Atyáról: nézzetek rám, aki engem látott, az látta az Atyát. Amikor Jézus Krisztus lehajol egy nyomorult élethez, egy bűnben vergődő férfihez vagy asszonyhoz, egy ördögtől megkötözött valakihez, és azt mondja: nézzetek rám. Aki engem látott, az látta az Atyát. Énbennem látható az irgalmas és szerető Isten. Akkor az ember nem mondhatja, hogy a hatalmas bérceben, meg hatalmas sziklákban akarom Istent szemlélni. Nem lehet azt mondani: kimegyek a természet templomába, mert én csak ott tudok Istennel beszélni.

Értjük, hogy mennyivel több, amikor abban a templomban vagyunk, ahol az Úr Jézus Krisztus? Ahol ott imádkozunk, ahol az Úr Jézus Krisztus van? Ahol Őreá nézünk, benne gyönyörködünk, az egyszülött Fiúban, és szemléljük az Isten nagyságát, fenségét.

Tudjátok, ki szemlélte igazán az Isten nagyságát és fenségét? Például a római százados, aki felnéz a golgotai keresztre és azt mondja: „Bizony, ez Isten Fia volt.” Ki szemlélte Isten fenségét és hatalmát? Az a Tamás, aki húsvét után egy héttel Jézus Krisztus jelenlétében azt mondja: „Én Uram és én Istenem.” Miután meglátja a sebeket Jézus Krisztus kezén, meglátja a dárda helyét az oldalában, felragyog neki Isten igazsága. Kicsoda az igaz Isten. Megérti a legnagyobb teológiát, a legnagyobb üdvtörténeti üzenetet: számomra Jézus Krisztusban realizálódik és lesz igazán érzékelhető, látható, fogható, tisztelhető, imádható az ég és föld teremtő Ura, a mi mennyei Atyánk.

Ezért kell nekünk Jézus Krisztushoz jönni. Ezért kell Őt ismerni, hiszen a János 17-ben Ő maga mondja ezt: „Az pedig az örök élet, hogy megismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit te elküldtél, a Jézus

Krisztust.” Ez az örök életnek a feltétele. Ettől több nem kell, viszont ennyi feltétlenül kell.

Aki nem így ismeri Istent, vizsgálja felül, hogyan ismeri. Ki a számára Isten? Mit vall ő Istenről? Mit vall ő magának vagy másoknak is erről a mennyei Atyáról, hiszen az Ő emberszeretete az Úr Jézus Krisztusban jelent meg. Jób ezért tudott többet, mint barátai.

Éppen ezért a barátok nem tudják igazán vigasztalni Jóbot, mert alacsonyabb szinten állnak. Mert nem jutnak el addig, ahova Jób eljut, hogy a végén bűnt vall, s a végén áldozatot mutat be, és még ő imádkozik majd a barátaiért, hogy nyíljon meg a szemük és szívük.

„Állj meg, és gondold meg az Isten csodáit!” Ez azt jelenti a Szentírásban, hogy állj meg, nem azt, hogy futsz az utcán és most megállítalak, hiszen Jób abban az állapotban nem igen tudott futni. Azt jelenti: állj meg a gondolataidban, állj meg úgy, mint a tékozló fiú, akiről azt olvassuk: magába szállt, a disznók moslékos vályújánál elkezd gondolkozni arról, hogy mi ezen a világon a legnagyobb teológia. Az én atyám házában a béresek is bővölködnek kenyérben, én meg itt, ahol vagyok, éhen halok meg. Ha ezt lefordítjuk, annyi az értelme: ott van az Atyánál az élet. Ahol most én vagyok, a bűnben tőle távol, az engedetlenségben, itt a halál van. És elmondja: Elmegyek az én atyámhoz, és azt mondom neki... — és így is tesz.

Akik már odataláltunk és ezen az úton vagyunk, legyen hálás a szívünk ezért, hogy számunkra felragyogott a Krisztus. Valaki hirdette nekünk: Állj meg, és gondold meg az Isten csodáit! Ha nem vagyunk még itt, akkor most is elindulhatunk. Ebben a pillanatban, ebben a percben is.

El kell határozni, és meg kell tenni: odaborulok az én Megváltóm elé, és azt mondom: Egyedüli reményem te vagy, Uram. Maradj velem és mellettem. Engedd, hogy tied legyek mindörökké. Nem a természetben akarom szemlélni csak a te csodálatos voltodat, hatalmadat, fenségedet, Istenségedet, hanem a te Fiadban, az egyetlen üdvözítőben és szabadítóban: Jézus Krisztusban, aki szeretett minket és önmagát adta, hogy kimentsen e jelenvaló gonosz világból, az Istennek, az Atyának akarata szerint. Ő a te megtartód, róla beszélj, ha valóban ismered, mert nemcsak téged tart meg ez a tudat, hanem másoknak az üdvösségét is munkálhatja.

Imádkozzunk!

Áldott Urunk, fogadd el hálánkat azért, amiért csodálatosan alkottál és teremtetted mindent. Köszönjük szavadat, amellyel a semmiből teremtetted ezt a csodálatos világot. Még most is csodálatos, pedig már annyit rontott rajta az emberiség, a bűn, már annyira megmérgeztük, feléltük, megváltoztattuk, de belecsodálkozunk abba, hogy milyen csodálatosan alkottál mindent, Atyánk.

Köszönjük, hogy nemcsak teremtés volt, hanem karácsony is volt, amikor leszállt az ég dicsőséges királya hozzánk az üdvnek hajnalán. Amikor elküldted a te egyetlen Fiadat ebbe a világba, hátha Őt megbecsülik. Elküldted ebbe a világba, hogy legyen az embernek, minden bűnösnek menedéke, lehetősége, alkalma Őt meglátni, megismerni és felismerni benne a te küldöttedet.

Kérünk, állíts meg bennünket. Hadd gondolkozzunk a te csodáidról. Gondolkozzunk arról, hogy ki vagy te nekünk, és a veled való kapcsolatunk hadd erősödjék.

Kérünk, Urunk, áldd meg a gyülekezeti csoportokat a csendeshétén. Adj nekik védelmet, oltalmat. És kérjük a legnagyobbat: munkálkodj úgy bennük, hogy sokan elinduljanak a te utadon, Uram. Megismerjenek téged, és akik már ismernek, azok megújuljanak, szolgálatba álljanak, és a gyülekezetnek, az egyháznak élő tagjai lehessenek.

Kérünk népedért szerte az egész világon, Urunk. Köszönjük, hogy mindenütt van néped, mindenütt vannak megváltottjaid.

Áldd meg életünket, holnapi napunkat, pihenésünket. Ha gondokat, terheket hordozunk, hadd tudjuk azt eléd tárni. Tudjuk, hogy még a szánkon sincs a szó, és te mér érted azt. De jó, hogy elmondhatjuk neked, mert ezzel azt a csodálatos bizalmat erősíthetjük, hogy kegyelmes Atya vagy.

Kérünk, hogy szeretteinket, betegeinket is, a gyászolókat is segítsd meg. Kérünk, hogy mindazokat, akik még szabadságon vannak, pihentesd lelkileg, testileg is, és mindazt, amit most csendes imádságban eléd tárunk, légy kegyelmes füledet felénk fordítani, Urunk.

Ámen.

666

Nagy vagy te, Isten

✂ Kovács Lajos (1870-1921)

🎵 Kovács Lajos (1870-1921)

Nagy vagy te, Isten, nagy a te hatalmad,
 Világ-teremtő a te szózataid.
 Mondád: Legyen! S a pusztaság sem miséből,
 Világosság, minden-ség támadott.
 A csillag-ezrek, a nap fényes-sége,
 Ég, föld követ-te szent parancs-szavad:
 Remeg szívem, s megdöbben-vén csudálatos,
 Mindenható, dicső hatalmadat.

2. Nagy vagy te, Isten, nagy a bölcsességed,
 Mindent mily szépen s bölcsen alkotál!
 A földi embert tetted gyermekeddé,
 Lelkedből lelket öneki adál.
 Kicsiny fűszálban, óriási tölgyben
 Dicső kezed nyomát szemlélteted:
 Szívem kitarva, hódolással áldom
 Csudálatos, nagy bölcsességedet.

3. Nagy vagy, Uram, és mily nagy a szerelmed,
 Fiadban mit velem éreztetél.
 A pislogó kis mécset el nem oltád,
 S a megtört nádnak megkegyelmezél!
 Mikor hevertem bűnben, megkötözve,
 Felém kinyújtád irgalmas kezed:
 Örömkönnnyekkel, térdre hullva áldom
 Te idvezítő, nagy szerelmedet!